

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P.D.

przeciwko "U." S.A. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód P.D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 października 2016 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo, które powód skierował przeciwko „U.”S.A. w S. o zapłatę kwoty 286.583,92 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane w okresie 2008 - 2010 r. na rzecz pozwanego usługi oraz prace budowlane. Roszczenie to Sądy obu instancji uznały za przedawnione, przyjmując, że roboty wykonane przez powoda stanowiły realizację umowy o dzieło i podlegały przedawnieniu w terminie dwuletnim. Bieg terminu nie uległ przerwaniu przez ponawiane wezwania do próby ugodowej, poza pierwszym, które nie doprowadziło do zawarcia ugody. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji wskazał, że ciężar wykazania prac, które można by zakwalifikować jako „roboty

budowlane” w rozumieniu art. 647 k.p.c. spoczywał na powodzie. Jego zdaniem realizowanych przez powoda prac nie można uznać za prace remontowe w rozumieniu art. 3 pkt 8 pr. bud., a jedynie za prace związane z bieżącą konserwacją.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną złożył powód, zaskarżając go w całości. Zarzucił nieważność postępowania oraz naruszenie szeregu przepisów materialno i formalnoprawnych. W odpowiedzi pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Na wstępie należy odnieść się do zarzutu nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). W ocenie skarżącego, „został [on] pozbawiony czynnego udziału w postępowaniu, prawa dochodzenia swoich twierdzeń”. Przytoczona przez powoda argumentacja nie znajduje jednak odzwierciedlenia w materiale sprawy. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, powód, reprezentowany w toku całego postępowania przez zawodowego pełnomocnika, uczestniczył w rozprawach, podnosił zarzuty, formułował twierdzenia i przedkładał dowody, które stały się dla sądu podstawą

dokonania ustaleń faktycznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że samo pominięcie (nieuwzględnienie) wniosku dowodowego strony nie oznacza pozbawienia jej możliwości obrony praw, powodującej nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia możliwości obrony jej praw, a więc gdy znalazła się w sytuacji, która uniemożliwiała, a nie tylko utrudniła lub ograniczyła, popieranie przed sądem dochodzonych żądań (z wielu zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., II PZ 28/16, nie publ.; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., II UK 434/15, nie publ.).

Powód wskazał także, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 8 pr. bud., poprzez wyjaśnienie, „jakie cechy czynności wykonanych na budynku lub budowli należy uznać za konieczne do kwalifikowania danych robót do „bieżącej konserwacji”, o której mowa w art. 3 pkt 8 pr. bud., a które pozwolą na niewątpliwe odróżnienie tych czynności od wykonywanych w ramach remontu, o którym jest mowa w art. 647 k.c. w zw. z art. 658 k.c. w zw. z art. 3 pkt 8 pr. bud.”. Pomijając, że pojęcia te były już przedmiotem wypowiedzi judykatury (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CSK 84/12, nie publ.; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 kwietnia 2006 r., II OSK 704/05, nie publ.; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2007 r., II OSK 460/06, nie publ.), należy zauważyć, że co do części umów powód nie wskazywał, jakie „prace budowlane” wykonywał.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym,

rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Nie może przy tym budzić wątpliwości i to, że wydane orzeczenie jest – na skutek stwierdzonego naruszenia – oczywiście błędne. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarżący przytoczył nieuzasadniony zarzut nieważności postępowania oraz kwestionował przesłanki zakwalifikowania wykonanych robót jako przedmiotu umowy o dzieło. Ani w jednym, ani w drugim wypadku argumenty nie przekonują o słuszności i to oczywiście tych zarzutów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), tym bardziej, że okoliczności sprawy nie wskazywały na wystąpienie ewentualnych innych przesłanek przedsądu uzasadniających pozytywny wynik przedsądu.

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804, ze zm.).